Вітер блискавку виструга,
хмара насуне з-за гір, –
перекидом,

колесом,

вистрибом

вибігали діти надвір.

Топтали бузковий верес,
трусили на голови хвощ.
Здіймали страшенний вереск,
ласкаво просили дощ:

"Іди, іди, дощику!
Зварю тобі борщику
в полив'яним горщику,
в полив'яним горщику!.."

З кошлатих кущів солов'ята зиркали,
як по землі і щедро і видавцем,
то зливи ходили, високі, як циркулі,
то мжичка мала метушилася видрібцем.

На клуні стовбичив промоклий бусол.
А ми по калюжах гасали босі,
бо казала мати й бабуся –
дуже добре дощ на волосся.

Гей, ідіть, благодатні зливи!
Випадайте, перлисті роси!

Хай нап'ються донесхочу ниви.
Хай дівчата помиють коси.

Будуть коси блискучі й духмяні,
задзвенять весілля і заручини.
Цілуватимуть хлопці кохані

перемиті дощем кучері…

Так невже ж під багряним сонцем –
благодатні брати океанські –
ці дощі,

отруєні стронцієм,

засвистять, як стріли поганські?!